

Številka: 31229-2/2014-40/707
Datum: 02.02.2015

Zadeva: Odločba
Zveza:

O D L O Č B A

Svet za avtorsko pravo (v nadaljevanju: Svet) je v zadevi vložnice Trgovinske zbornice Slovenije, Ljubljana, Dimičeva ulica 13, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Završek o.p., d.o.o. iz Ljubljane, proti nasprotni stranki Združenju skladateljev in avtorjev za zaščito avtorske pravice Slovenije, Trzin, Špruha 19, o zahtevi za določitev primerne tarife in tarife za čas postopka pred Svetom, dne 19. 12.2014

o d l o č i l i:

1. Pravilnik o javni priobčitvi glasbenih del, objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije št. 29/1998 z dne 10. 4. 1998 se v Tarifi za javno priobčitev glasbenih del spremeni tako, da se v točki III-C Trgovska podjetja in blagovno trgovski centri glasi:

»III-C Trgovska podjetja in blagovno trgovski centri

1. Prodajalne, veleblagovnice, trgovsko blagovni centri, tržnice, bencinske črpalke ipd.

Velikost prostora:

do 50 m² 7,04 EUR,

od 51 m² do 100 m² 11,92 EUR,

od 101 m² do 200 m² 19,27 EUR,

od 201 m² do 300 m² 28,52 EUR,

od 301 m² do 400 m² 35,63 EUR,
od 401 m² do 500 m² 43,67 EUR,
od 501 m² do 600 m² 50,37 EUR.

Če prostor presega 600 m² potem se plača dodatni avtorski honorar in sicer:
od 601 m² do 1000 m² 1,75 EUR za vsakih 100 m² prostora,
od 1001 m² do 2000 m² 1,75 EUR za vsakih 200 m² prostora,
od 2001 m² do 5000 m² 1,75 EUR za vsakih 500 m² prostora in
nad 5001 m² 0,88 EUR za vsakih 500 m² prostora.

Avtorski honorar se plača mesečno in se letno usklajuje z uradno objavljenimi podatki o indeksu cen življenjskih potrebščin ali drugim ustreznim kazalcem, ki je ta indeks nadomestil. Prva uskladitev se opravi na dan 1. 1. 2016.«

2. O stroških postopka bo izdan poseben sklep.

O b r a z l o ž i t e v

I.

Dne 7. 3. 2014 je vložnica naslovila na Svet zahtevo za določitev primerne tarife in tarife za čas postopka pred Svetom za javno priobčitev glasbenih del. Pojasnila je, da je reprezentativno združenje uporabnikov s področja trgovinske dejavnosti. To je razvidno iz odločbe Ministrstva Republike Slovenije za gospodarstvo, št. 014-5/2007-34 z dne 9. 7. 2008.

Nasprotna stranka, kolektivna organizacija, ki upravlja avtorske pravice s področja glasbe, je dne 11. 11. 2011 v Uradnem listu Republike Slovenije št. 90/2011 objavila vabilo k pogajanju za javno priobčitev glasbenih del za subjekte, ki opravljajo trgovinsko dejavnost. Nanj se je vložnica odzvala in stranki sta dne 20. 4. 2012 sprejeli Poslovnik o vodenju pogajalskih skupin za sklenitev Skupnega sporazuma o tarifi, pogojih uporabe avtorskih del, okoliščinah uporabe, rokih, načinu plačila in drugih pogojih (v nadaljevanju: Poslovnik). Dogovorili sta se, da si bosta prizadevali za sklenitev Skupnega sporazuma in sicer najkasneje v enem letu od podpisa Poslovnika. Ta rok se je iztekel brez uspeha.

V nadaljevanju je vložnica citirala sodbo Vrhovnega sodišče Republike Slovenije, opr. št. II Ips 160/2011 z dne 15. 9. 2011. Sodišče je odločilo, da javno priobčitev glasbenih del ureja Tarifa za javno priobčitev del (v nadaljevanju: Tarifa 1998), ki je priloga Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del, objavljenega v Uradnem listu Republike Slovenije št. 29/1998 z dne 10. 4. 1998 (v nadaljevanju: Pravilnik 1998).

Za sprožitev predmetnega postopka pred Svetom je vložnica, poleg neuspešnih pogajanj, ponudila še naslednje razloge: zagotovitev pravne varnosti uporabnikov, zmanjšanje stroškovnih in administrativnih bremen uporabnikov ter neprimernost tarife (ekonomski razlog). Temeljni izhodišči za predlagani tarifi sta primerjava z evropskim povprečjem (ob upoštevanju bruto domačega proizvoda po enoti kupne moči) in pomen avtorskega dela za dejavnost uporabnika. Zatrjevala je, da višina nadomestil za uporabo avtorskega dela, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda (v nadaljevanju: BDP) na prebivalca v enoti kupne moči v Republiki Sloveniji, presega evropsko povprečje. V dokaz je predložila analizo Inštituta ICDR, mednarodno sodelovanje razvoj in raziskave d.o.o., Domžale, ki primerja višino nadomestil trgovin za uporabo avtorskih pravic

varovane glasbe, ki se predvaja v ozadju. Raziskava se je osredotočila na dva kriterija: višino dejansko pobranih nadomestil za sektor trgovina (znesek pobranega nadomestila na prebivalca države, ustrezno pretvorjen na enoto kupne moči ter tečaj valute) in objavljene tarife za uporabo avtorsko varovane glasbe za trgovinski sektor (nadomestila, ki jih mora plačevati trgovinski sektor, preračunana na letno osnovo in ustrezno pretvorjena na enoto kupne moči ter tečaj valute).

Na podlagi opisane študije je vložnica trdila, da je osnovna cena za uporabo avtorsko varovane glasbe v trgovinah po državah Evrope nižja kot v Republiki Sloveniji; pojasnila je tudi, da je slovenska tarifa višja od povprečne tarife v primerljivih evropskih državah.

Predlagala je znižanje obstoječe tarife: znižanje postavk Tarife 1998 v točki III-C Trgovska podjetja in blagovno trgovski centri za 18%.

Obenem je zahtevala tudi določitev popustov in sicer: na letno predplačilo 20% ter na višino skupnega letnega nadomestila: nad 50.001,00 EUR 10%; nad 30.001,00 EUR do 50.000,00 EUR 5% in nad 10.000,00¹ EUR do 30.000,00 EUR 2%. Navedla je, da primerljive evropske in svetovne države v večini primerov priznavajo popuste.

Za tarifo za čas postopka pred Svetom je predlagala enako znižanje postavk Tarife 1998 v točki III-C Trgovska podjetja in blagovno trgovski centri, to je za 18% in uvedbo zgoraj opisanih popustov. Začasno tarifo je zahtevala vizogib novim sporom pred sodišči.

Svet je s sklepom z dne 26. 3. 2014² vložnico pozval, da v roku petnajstih dni založi ustrezna sredstva za kritje stroškov njegovega delovanja (četrti odstavek 157.c člena Zakona o avtorski in sorodnih pravicah; v nadaljevanju: ZASP). Slednja je dne 14. 4. 2014 predlagala obročno plačilo predujma, dne 22. 4. 2014 pa še podaljšanje roka za navedeno plačilo. Dan kasneje je vložnica založila predujem.

Istega dne jo je Svet pozval, da se izjasni o tem, ali pri predlogu za obročno plačilo predujma in pa podaljšanju roka za njegovo poravnavo, še vztraja. Vložnica je nato dne 5. 5. 2014 oba predloga umaknila.

Z nadaljnjim sklepom je Svet nasprotno stranko pozval k odgovoru na predlog za začetek postopka ter k plačilu predujma, to je sredstev za kritje njegovega delovanja (sklep z dne 20. 5. 2014; peti odstavek v zvezi s četrtim odstavkom 157.c člena ZASP). Ker je bil ta sklep vročen nasprotni stranki brez predloga za začetek postopka s prilogami, ji ga je Svet ponovno poslal z zahtevo za določitev primerne tarife in tarife za čas postopka s prilogami. Nasprotna stranka je navedena pisanja prejela dne 27. 5. 2014; teden dni kasneje je podala predlog za podaljšanje roka za odgovor, dne 9. 6. 2014 pa še urgenco. Odgovor na predlog za začetek postopka je vložila pravočasno, dne 11. 6. 2014; dan pred tem je založila predujem.

Predlog za podaljšanje roka ni bil podpisan s strani zakonitega zastopnika nasprotne stranke. Svet ji je zato naložil, da v roku osmih dni predloži navedeno vlogo s podpisom zakonitega zastopnika (sklep z dne 23. 6. 2014). Nasprotna stranka je svoj predlog pravočasno dopolnila (dne 3. 7. 2014 je poslala pravilno podpisan predlog). Istega dne

¹ Svet domneva, da je vložnica storila pisno napako in pomotoma zapisala 10.

² Svet je navedel datum oddaje odredbe Uradu za intelektualno lastnino Republike Sveta. Slednji namreč nudi administrativno pomoč Svetu (šesti odstavek 157.f. člena ZASP) v močno okrnjeni obliki; posledično so lahko datumi na posameznih dokumentih kasnejši (Svet trenutno nima možnosti preverbe).

je predložila tudi pooblastilo Blažu Rantu. Slednji je bil podpisan pod odgovor nasprotne stranke na predlog za začetek postopka. Priloženo pooblastilo se je nanašalo le na »zastopanje v zvezi s pravnimi in upravnimi posli v okviru rednega poslovanja Združenja SAZAS«. Ker je imela nasprotna stranka v Poslovnem registru Slovenije pri glavni dejavnosti vpisano »dejavnost strokovnih združenj (šifra: 94.120)«, zastopanje pred Svetom pa ne sodi med »redno poslovanje«, Svetu ni preostalo drugega, kot da nasprotno stranko pozove še k predložitvi ustreznega pooblastila (sklep z dne 23. 6. 2014; ustrezno pooblastilo je bilo poslano pravočasno).

Svet je nato ugodil predlogu nasprotne stranke za podaljšanje roka za odgovor na predlog za začetek postopka (sklep z dne 4. 7. 2014). Rok ji je podaljšal za trideset dni in ji naložil nadaljnje plačilo predujma. Nasprotna stranka je sklep prejela dne 10. 7. 2014, vendar predujma ni založila, niti ni podala dopolnitve odgovora na predlog za začetek postopka (uradni zaznamek z dne 26. 8. 2014).

Že dne 28. 5. 2014 pa je Svet izdal poziv k udeležbi v postopku, ki je bil objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije št. 41/2014 z dne 6. 6. 2014.

V odgovoru na predlog za začetek postopka je nasprotna stranka poudarila, da višina tarife ni sporna. Vložnica ni imela pravnega ali ekonomskega interesa za vodenje predmetnega postopka; sprožila ga je z namenom povzročiti stroške nasprotni stranki. Večina trgovin je pridobila dovoljenja za javno uporabo glasbenih avtorskih pravic in imajo z nasprotno stranko urejene pogodbene odnose.

Predlagani tarifi sta po mnenju nasprotne stranke neprimerni in v nasprotju z določbami ZASP. Tako Tarifa 1998, kakor tarifa Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del, objavljeni v Uradnem listu Republike Slovenije, št. 82/2006 z dne 2.8.2006 (v nadaljevanju: Pravilnik 2006) nista pomembni. Bistveni so kriteriji, vsebovani v tretjem odstavku 156. člena ZASP. V zvezi s tem se je nasprotna stranka sklicevala na priloženo Primerjalno analizo tarifnih sistemov za avtorske in sorodne pravice v trgovskih lokalih Makroekonomskega inštituta Ekonomske fakultete v Ljubljani.

Avtorju analize Inštituta ICDR, mednarodno sodelovanje razvoj in raziskave d.o.o., Domžale je nasprotna stranka očitala pristranskost. Navedla je, da ni izvedenec ekonomske ali avtorsko pravne stroke. Kriterijev in ugotovitev analize nasprotna stranka ni mogla preveriti; ocenila jih je kot pavšalne, neresnične, netočne in jim oporekala dokazno vrednost. Nasprotovala je uporabi indeksa paritete kupne moči in trdila, da ne odraža stroškovnega vidika, to je sposobnosti plačnikov (vložnice) oziroma bremena različnih uporabnikov avtorskih pravic. Potrebna bi bila primerjava gibanja njihovih cen na trgu. Opozorila je, da uporaba aritmetičnih sredin pri izračunu povprečnih tarif na kvadratni meter površine lokala ni ustrezna; upoštevati bi bilo treba geometrične sredine. Trdila je tudi, da interpretacija podatkov analize ni pravilna (napaka pri letni višini avtorskega nadomestila v Republiki Sloveniji za trgovine s površino do 50 m²). Zaključila je, da so nadomestila po Tarifi 1998 nižja od evropskega povprečja.

Nasprotna stranka je razpravljala tudi o višini nadomestil po Pravilniku 2006. Poudarila je, da analiza vložnice ni vsebovala popustov zanje, ki izhajajo iz podpisanih pogodb oziroma dovoljenj za mehanično reprodukcijo in sekundarno radiodifuzijo. Ob njihovem upoštevanju je predlagana tarifa skoraj 40% nižja od evropskega povprečja. Višina dejanskega letnega avtorskega nadomestila je 10% nižja od evropskega.

Končno je nasprotna stranka primerjala indekse višine nadomestil za Avstrijo, Madžarsko in Hrvaško ter zatrjevala, da je slovenska tarifa primerna le za trgovine s

površino do 200 m²; za lokale z večjo površino pa je bistveno nižja. Predlagala je primerno tarifo in sicer Tarifo 1998, valorizirano na tekoče leto. Stopnja rasti življenjskih potrebščin od leta 1998 do 2014 je bila 100,4%, kar po mnenju nasprotne stranke pomeni, da je primerna tarifa dvakratnik višine nadomestil iz Tarife 1998.

Tekom postopka je vložnica na Svet³ naslovila dve elektronski sporočili s prošnjo za pridobitev določenih podatkov o predmetni zadevi. Svet ji je pojasnil, da ne posluje v elektronski obliki, temveč zgolj v pisni.

Svetu je tudi večkrat predlagala,⁴ da odloči o predlogu tarife za čas postopka pred Svetom; zahtevala je čim prejšnjo odločitev. Svet se je na opisano poziva odzval in ji obširno pojasnil dotedanji potek postopka, kakor tudi to, da sprejem tarife za čas postopka v oziru na okoliščine primera ni potreben (to bi kvečjemu podaljšalo (celotni) postopek; drugi odstavek 157.b člena ZASP).

II.

Zahteva za določitev primerne tarife je delno utemeljena.

(1) Odločilna dejstva (bistveno dejansko stanje):

Nasprotna stranka je dne 11. 11. 2011 objavila vabilo, naslovljeno na reprezentativno združenje trgovskih podjetij in blagovno trgovskih centrov (uporabnike avtorskih del iz repertoarja nasprotne stranke), k pogajanjem za sklenitev skupnega sporazuma o tarifi, pogojih uporabe avtorskih del, okoliščinah, rokih, načinu plačila in drugih pogojih (Uradni list Republike Slovenije št. 90/2011). Nanj se je odzvala vložnica (dopis z dne 6. 12. 2011), ki predstavlja večino uporabnikov s področja trgovinske dejavnosti (prvi odstavek 157. člena ZASP; razvidno iz odločbe o priznanju reprezentativnosti Ministrstva za gospodarstvo, št. 014-5/2007-34 z dne 9. 7. 2008).

Vložnica je nato konec meseca februarja leta 2012 pozvala nasprotno stranko k začetku pogajanj (dopis z dne 24. 2. 2012). Sledilo je vabilo nasprotne stranke (odgovor z dne 29. 2. 2012).

Pogajanja so se začela dne 20. 4. 2012. Stranki sta se sporazumeli o njihovem poteku (Poslovnik o vodenju sej pogajalskih skupin za sklenitev Skupnega sporazuma o tarifi, pogojih uporabe avtorskih del, okoliščinah uporabe, rokih, načinu plačila in drugih pogojih). Izmenjali sta si mnenja in stališča o posameznih vprašanjih v zvezi z višino in načinom izračunavanja nadomestila za uporabo avtorskih del iz repertoarja nasprotne stranke. Nasprotna stranka je poudarila, da mora skupni sporazum temeljiti na primerljivosti s tarifami istovrstnih kolektivnih organizacij drugih, predvsem sosednjih držav, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči.⁵ Vložnica se je strinjala.⁶ Stranki sta soglašali o konceptu skupnega sporazuma na osnovi obstoječega sporazuma med vložnico in Zavodom za uveljavljanje pravic izvajalcev in proizvajalcev fonogramov Slovenije, Ljubljana.⁷

Na drugi seji pogajalskih skupin dne 10. 5. 2012 je nasprotna stranka predlagala, da se kot izhodišče uporabi razmerja (razlike) med obstoječimi tarifami različnih organizacij, ki zastopajo avtorske ali sorodne pravice.⁸ Primerjava bi obsegala tudi omenjena

³ Natančneje na uslužbenko Urada Republike Slovenije za intelektualno lastnino, ki Svetu nudi administrativno pomoč (šesti odstavek 167.f člena ZASP).

⁴ Prvič v predlogu z dne 12. 9. 2014 in drugič v predlogu z dne 22. 10. 2014.

⁵ Razvidno iz zapisnika z dne 20. 4. 2012 na prvi strani.

⁶ Razvidno iz zapisnika z dne 20. 4. 2012 na drugi strani (glej opombo pod črto 20).

⁷ Razvidno iz zapisnika z dne 20. 4. 2012 na tretji strani.

⁸ Razvidno iz zapisnika z dne 20. 5. 2012 na tretji strani.

razmerja v sosednjih državah.⁹ Vložnica je temu nasprotovala in poudarila, da tarifa Zavoda za uveljavljanje pravic izvajalcev in proizvajalcev fonogramov Slovenije, Ljubljana ne sme biti osnova za multiplikatorje tarife, o kateri tečejo pogajanja.¹⁰ Relativna razmerja med kolektivnimi organizacijami niso primerna podlaga za določitev bodoče tarife.¹¹ Nazadnje je nasprotna stranka podala operativni predlog in sicer, da se Tarifa 1998 popravi v odnosu na rast cen ali nominalno rast plač od leta 1998 do 2012.¹² Naslednja seja se je odvijala dne 9. 10. 2012. Stranki sta razpravljali o objavi besedila člana pogajalske skupine vložnice; za slednjega je nasprotna stranka predlagala prepoved udeležbe na pogajanjih. O samem nadaljevanju pogajanj se je bila pripravljena izjasniti po prejemu pisnega odziva vložnice.¹³

Vložnica je v mesecu decembru leta 2012 in marcu leta 2013 naslovila na nasprotno stranko dva poziva k vzpostavitvi nadaljnjih pogajanj. Obenem je pojasnila, da je ureditev višine nadomestil v oziru na prodajno površino v Novi Zelandiji sprejemljiva.¹⁴

Pravilnik o javni priobčitvi glasbenih del je sprejela nasprotna stranka dne 19. 3. 1998. Tri tedne kasneje ga je objavila v Uradnem listu Republike Slovenije.¹⁵ Pravilnik 1998 je sestavljen iz normativnega dela (1. člen do 20. člen) in priloge, poimenovane »Tarifa za javno priobčitev glasbenih del« (v nadaljevanju: Tarifa 1998).

Vrhovno sodišče Republike Slovenije je v sodbi, opr. št. II Ips 160/2011 z dne 15. 9. 2011 zavzelo stališče, da ima naravo skupnega sporazuma le priloga Pravilnika 1998, torej Tarifa 1998.¹⁶

(2) Pravna podlaga (navedba predpisov na katere se odločba opira):

Svet je svojo odločitev oprl na ZASP (Uradni list Republike Slovenije št. 21/1995 z dne 14. 4. 1995, št. 9/2001 z dne 9. 2. 2001, št. 30/2001 z dne 26. 4. 2001, št. 43/2004 z dne 26. 4. 2004, št. 94/2004 z dne 26. 8. 2004, št. 17/2006 z dne 17. 2. 2006, št. 44/2006 z dne 25. 4. 2006, št. 139/2006 z dne 29. 12. 2006, št. 16/2007 z dne 23. 2. 2007, št. 68/2008 z dne 8. 7. 2008, št. 110/2013 z dne 27. 12. 2013 ter odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije: sklep št. U-I-149/98-36 z dne 28. 6. 2001, odločba št. U-I-200/02-12 z dne 13. 5. 2004 in odločba št. U-I-191/09-7 z dne 30. 11. 2010) ob smiselni uporabi Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju: ZUP; Uradni list Republike Slovenije št. 80/1999 z dne 1. 10. 1999, št. 70/2000 z dne 8. 8. 2000, št. 52/2002 z dne 14. 6. 2002, št. 73/2004 z dne 5. 7. 2004, št. 22/2005 z dne 8. 3. 2005, št. 119/2005 z dne 28. 12. 2005, št. 24/2006 z dne 7. 3. 2006, št. 105/2006 z dne 12. 10. 2006, št. 126/2007 z dne 31. 12. 2007, št. 65/2008 z dne 30. 6. 2008, št. 8/2010 z dne 5. 2. 2010 ter sklep Ustavnega sodišča Republike Slovenije št. U-I-54/06-32 z dne 27. 5. 2009).

(3) Nosilni razlogi (razlogi, odločilni za presojo oziroma razlogi za primerno tarifo):

⁹ Razvidno iz zapisnika z dne 20. 5. 2012 na četrti strani.

¹⁰ Razvidno iz zapisnika z dne 20. 5. 2012 na peti strani.

¹¹ Razvidno iz zapisnika z dne 20. 5. 2012 na sedmi strani.

¹² Razvidno iz zapisnika z dne 20. 5. 2012 na štirinajsti strani.

¹³ Razvidno iz zapisnika z dne 9. 10. 2012 na četrti strani.

¹⁴ Razvidno iz dopisa z dne 7. 12. 2012 in dopisa z dne 11. 3. 2013.

¹⁵ Uradni list Republike Slovenije št. 29/1998 z dne 10. 4. 1998.

¹⁶ Glej sodbo Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, opr. št. II Ips 160/2011 z dne 15. 9. 2011, na strani 3.

Višina in način izračunavanja avtorskega honorarja ali nadomestila, ki ga mora posamezni uporabnik plačati kolektivni organizaciji za uporabo avtorskega dela iz repertoarja kolektivne organizacije se določita s tarifo za uporabo avtorskih del (prvi odstavek 156. člena ZASP). Tarifa se določi s skupnim sporazumom med kolektivno organizacijo in reprezentativnim združenjem uporabnikov ali, če to ni mogoče, z odločbo Sveta. Do drugačne pravnomočne odločbe Sveta se šteje, da so tarife, določene z veljavnim skupnim sporazumom, primerne (drugi odstavek 156.člena ZASP). Pri določanju primerne tarife se upoštevajo zlasti celotni bruto prihodek, ki se doseže z uporabo avtorskega dela, ali, če to ni mogoče, celotni bruto stroški, povezani s to uporabo; pomen avtorskega dela za dejavnost uporabnika; razmerje med varovanimi in nevarovanimi avtorskimi deli, ki so uporabljena; razmerje med pravicami, ki se upravljajo kolektivno ali individualno; posebna zahtevnost kolektivnega upravljanja pravic zaradi določene uporabe avtorskih del in primerljivost predlagane tarife s tarifami istovrstnih kolektivnih organizacij v drugih, predvsem sosednjih, državah Evropske unije, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči (tretji odstavek 156. člena ZASP).

Kolektivna organizacija ali reprezentativno združenje uporabnikov lahko kadarkoli po objavi začasne tarife ali če po štirih mesecih od začetka pogajanj ne sklenejo skupnega sporazuma, zahteva, da Svet določi primerno tarifo ali odloči o drugem spornem vprašanju v zvezi s skupnim sporazumom (prvi odstavek 157.a člen ZASP).

Svet z odločbo določi primerno tarifo ali odloči o drugem spornem vprašanju, pri čemer lahko v delu ali celoti potrdi, spremeni ali razveljavi izpodbijani skupni sporazum (prvi odstavek 157.b člena ZASP).

Pravnomočna odločba Sveta je sestavni del skupnega sporazuma oziroma skupni sporazum nadomešča, če se z njo izpodbijani skupni sporazum spremeni, razveljavi ali če skupni sporazum ni bil sklenjen (tretji odstavek 157.b člena ZASP).

Vložnica je predlagala znižanje postavk Tarife 1998 v točki III-C Trgovska podjetja in blagovno trgovski centri za 18%. Hkrati je zahtevala popuste: na letno predplačilo 20% in na višino skupnega letnega nadomestila: nad 50.001,00 EUR 10%; nad 30.001,00 EUR do 50.000,00 EUR 5% in nad 10.000,00 EUR do 30.000,00 EUR 2%.

Na drugi strani je nasprotna stranka vztrajala, da se Tarifa 1998 valorizira na tekoče leto. Zatrjevala je, da je primerna tarifa dvakratnik višine nadomestil iz Tarife 1998.

Analizo Inštituta ICDR, mednarodno sodelovanje razvoj in raziskave d.o.o., Domžale, ki jo je predložila vložnica, kakor tudi »Izračun primerljive države od 5 m² do 250.001 m²« je Svet upošteval v okviru navedb stranke. Enako velja za Primerjalno analizo tarifnih sistemov za avtorske in sorodne pravice v trgovskih lokalih Makroekonomskega inštituta Ekonomske fakultete, Ljubljana in za »Primerjavo tarif za trgovine – SAZAS, Avstrija, Madžarska in Hrvaška«, »Primerjavo tarif za trgovine – SAZAS, Avstrija, Madžarska in Hrvaška in povprečje«, »Primerjavo tarif za trgovine – SAZAS, Avstrija – 30%, Madžarska + 50% in Hrvaška + 70% in povprečje«. Vsebino teh prilog je štel za navedbe nasprotne stranke.

Analizi sta bili izdelani po naročilu vložnice (Analiza Inštituta ICDR, mednarodno sodelovanje razvoj in raziskave d.o.o., Domžale) in nasprotne stranke (Primerjalna analiza tarifnih sistemov za avtorske in sorodne pravice v trgovskih lokalih

Makroekonomskega inštituta Ekonomske fakultete, Ljubljana),¹⁷ medtem ko so našete priloge (listine) sestavili stranki sami.

Poizvedbe na vpisniku Okrožnega sodišča v Ljubljani in Okrajnega sodišča v Ljubljani, zaslišanje dr. Jurija Žureja in zaslišanje strank (dokazni predlogi vložnice) za odločitev niso bili potrebni; njihova izvedba ne bi pripomogla k ugotovitvi pravno pomembnih dejstev za odločitev v tej zadevi (postopek bi se le podaljšal). Svet je svojo odločitev oprl na podatke, ki sta jih predložili stranki (glej obrazložitev v nadaljevanju).

Kaj točno je vložnica predlagala z »drugimi dokazi po potrebi« Svetu ni jasno. Vsaka stranka mora navesti dejstva in predlagati dokaze, na katere opira svoje predloge (peti odstavek 157.a člena ZASP). To pomeni, da določno poda dejstva in zanje predlaga konkretne dokaze. Kaj natančno so »*drugi dokazi po potrebi*« pa Svet ni dolžan ugotavljati, kakor tudi k temu ni dolžan pozvati vložnice. Slednjo zastopa odvetniška pisarna, ki pozna zakonske termine. Vsekakor pa je Svet imel dovolj podatkov za sprejem odločitve; v nasprotnem primeru bi strankam naložil, da predložijo dodatno gradivo in podatke, za katere bi sodil, da bodo koristili postopku (šesti odstavek 157.a člena ZASP).

Določba tretjega odstavka 156. člena ZASP vsebuje seznam šestih kriterijev za določitev primerne tarife. Seznam ni taksativen, lahko se uporabijo dodatna merila.¹⁸

Svet v nadaljevanju obrazložitve na kratko povzema ta zakonsko določena merila in pojasnjuje, katerega je štel za odločilnega (podlaga odločitve o primerni tarifi).

Celotni bruto prihodek, ki se doseže z uporabo avtorskega dela ali z njo povezani celotni bruto stroški običajno predstavljajo osnovni kriterij za določanje primerne tarife (1. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP). V poštevek pride predvsem takrat, ko je uporaba varovanih del glavna dejavnost uporabnika.¹⁹ Uporaba glasbenih del v trgovinah (objektih, ki se ukvarjajo s trgovinsko dejavnostjo) ni njihova primarna dejavnost. Glavna dejavnost je trgovina, to je prodaja blaga in spremljajočih storitev. To je splošno znano dejstvo. Stranki sta se v pogajanjih strinjali, da (celotnega bruto) prihodka, ki se ustvari z uporabo avtorskega dela ni mogoče ugotoviti.²⁰ To velja tudi za bruto stroške; njihova ocena je v primerjavi z bruto prihodkom še zapletenejša (treba je upoštevati pomen uporabe avtorsko varovanih del za posameznega uporabnika). Svet je, v oziru na pogajanja (oziroma tam podanih stališč strank) in na opisano nezmožnost (nezanesljivost) ugotavljanja celotnega bruto prihodka ali celotnih bruto stroškov, nastalih z uporabo avtorskih del zaključil, da to merilo ne nudi osnove za določitev primerne tarife. Z drugimi besedami, z opisanimi kriterijema si Svet ni mogel pomagati pri odločanju.

Pomen avtorskega dela za dejavnost uporabnika je drugi od zakonskih kriterijev za določitev primerne tarife (2. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP). Kot že omenjeno, predvajanje avtorsko varovane glasbe ni namen (bistvo) dejavnosti subjektov, ki se ukvarjajo s trgovino. Predvajanje avtorsko varovanih glasbenih del je le zvočna kulisa v trgovinskih objektih, torej je njen pomen postranske (pomožne) narave.

¹⁷ Gre za študiji, izdelani po naročilu strank in ne za izvedenska mnenja. Slednje bi morale biti pridobljene v skladu s šestim odstavkom 157.a člena ZASP v predmetnem postopku, ob smiselni uporabi določb ZUP (189. člen do 197. člen ZUP). Posledično ju je Svet obravnaval kot navedbe strank.

¹⁸ To je razvidno iz besedila določbe: »*Pri določanju primerne tarife se upoštevajo zlasti: ...*«.

¹⁹ Tako Miha Trampuž: Kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic: ureditev v Sloveniji in Evropski skupnosti, Ljubljana: GV Založba 2007, stran 105.

²⁰ Razvidno iz zapisnika z dne 20. 5. 2012 na deveti strani (komentar Srečka Bukovca) in dvanajsti strani (komentar Saša Polanca in Jorga Sladiča).

Vloga v okviru prodaje blaga in spremljajočih storitev je torej majhna; avtorsko varovana glasba ni bistvena (odločilna) za njihovo dejavnost.

Kriterij razmerja med varovanimi in nevarovanimi deli, ki so uporabljena, kakor kriterij razmerja med pravicami, ki se upravljajo kolektivno ali individualno za obravnavano zadevo nista uporabna (3. točka in 4. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP). Prvi ne pride v poštev, saj gre za določitev nadomestil za avtorska dela iz repertoarja nasprotno stranke; za drugega velja, da obravnavni položaji (predvajanje avtorsko varovane glasbe) ne vključujejo velikih avtorskih pravic.

Že iz Tarife 1998, ki jo je oblikovala nasprotna stranka, je očitno, da kolektivno upravljanje avtorsko varovanih glasbenih del v primerjavi z upravljanjem drugih oblik avtorskih del ni posebej zahtevno (5. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP). Na to kaže sama vsebina tarife (preprost izračun nadomestila), nadalje enostavno ugotavljanje uporabe, izvajanja nadzora in pobiranje nadomestila. Objektivno gledano, opisana administrativna opravila niso ne zapletena, ne zahtevna. Ne sme se prezreti, da nasprotna stranka ne v pogajanjih, ne v tem postopku niti ni trdila, da je kolektivno upravljanje obravnavanih pravic zahtevno.

Zadnje merilo po ZASP je primerljivost predlagane tarife s tarifami istovrstnih kolektivnih organizacij v drugih, predvsem sosednjih, državah Evropske unije, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči (6. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP). Kot izhodišče pogajanj je ta kriterij uvodoma izpostavila nasprotna stranka (razvidno iz zapisnika z dne 20. 4. 2012, stran 1²¹), nanj se je sklicevala tudi vložnica (razvidno iz zapisnika z dne 20. 4. 2012, stran 2²²). Nenazadnje predlog za začetek tega postopka temelji na tem kriteriju.

Pri odločanju o primerni tarifi se je Svet v prvi vrsti naslonil na podatke primerljivih tarif sosednjih držav (Italija, Avstrija, Madžarska, Hrvaška). Primerljivost s tarifami istovrstnih kolektivnih organizacij v sosednjih državah Evropske unije, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči je bilo glavno merilo za določitev primerne tarife. Svet je upošteval še pomen avtorskega dela za uporabnike (2. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP) in kriterij zahtevnosti kolektivnega upravljanja pravic (5. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP).

Določil je naslednjo tarifo za subjekte, ki opravljajo trgovinsko dejavnost in pri svoji dejavnosti javno priobčijo glasbena dela po drugem odstavku 22. člena ZASP.²³

Velikost prostora:

do 50 m² 7,04 EUR,

od 51 m² do 100 m² 11,92 EUR,

od 101 m² do 200 m² 19,27 EUR,

²¹ Predstavniki nasprotno stranke je dejal: »G. Pečar pove, da se bo skupni sporazum sklenjen skladno z zakonom o avtorski in sorodnih pravicah, zlasti s 156. členom, ki v 6. določa, da se mora pri tarifi upoštevati primerljivost predlagane tarife s tarifami istovrstnih kolektivnih organizacij v drugih, predvsem sosednjih državah Evropske skupnosti, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči.«

²² Predstavniki vložnice je pojasnil: »G. Grom pove tudi, da so glede zakonskih podlag in primerljivosti tarif, tudi sami pričeli s poizvedovanjem ter da tudi sami pridobivajo mnenja zbornic po državah. Strinja se s tem, da se te podatke med seboj pregleda, preuči ter se doseže soglasje.«

²³ Svet je s predmetno določbo spremenil del Tarife 1998, ki se nanaša na subjekte, ki opravljajo trgovinsko dejavnost in pri svoji dejavnosti javno priobčijo glasbena dela, to je v točki v točki III-C Trgovska podjetja in blagovno trgovski centri (sprememba skupnega sporazuma; prvi odstavek 157.b člena ZASP).

od 201 m² do 300 m² 28,52 EUR,
od 301 m² do 400 m² 35,63 EUR,
od 401 m² do 500 m² 43,67 EUR,
od 501 m² do 600 m² 50,37 EUR.

Če prostor presega 600 m² potem se plača dodatni avtorski honorar in sicer:
od 601 m² do 1000 m² 1,75 EUR za vsakih 100 m² prostora,
od 1001 m² do 2000 m² 1,75 EUR za vsakih 200 m² prostora,
od 2001 m² do 5000 m² 1,75 EUR za vsakih 500 m² prostora in
nad 5001 m² 0,88 EUR za vsakih 500 m² prostora.

Svet je s spremembo Tarife 1998²⁴ določil primerno tarifo. Tako vložnica, kakor tudi nasprotna stranka sta predlagali določitev primerne tarife s spremembo obstoječe, to je Tarife 1998.

Svojo odločitev je oprl na podatke za sosednje države (Italija, Avstrija, Madžarska, Hrvaška), kakor je razvidno iz Tabele številka 1 (priloga 1 te odločbe; podatki, ločeni po posameznih naštetih državah). Slednji so objavljeni na svetovnem spletu (virji so zapisani nad tabelami tarif za posamezno državo; priloge 2 do 5); so ažurni²⁵ in verodostojni. Ujemajo se tudi s podatki Analize Inštituta ICDR, mednarodno sodelovanje razvoj in raziskave d.o.o., Domžale.

Najprej je preračunal tarife naštetih sosednjih držav na ustrezne površine, to je na kvadrature Tarife 1998 (glej tabele za posamezne države, priloge 2 do 5; s tem je ohranil sistematiko Tarife 1998²⁶). Površina, ki jo je upošteval za posamezno kategorijo (prva vrstica v tabelah) je odvisna od posameznih tarif v državah. Tako je na primer na Hrvaškem za prvo kategorijo (do 50 m²) določeno minimalno nadomestilo v višini 40 točk²⁷(priloga 5), medtem, ko imajo preostale države v tarifah (že) določeno kategorijo do 50 m² (Svet jih je zato le povzel). Za nadaljnje kategorije je upošteval povprečno vrednost kvadratur (na primer za kategorijo 51 m² do 100 m²: 75 m²; za kategorijo 101 m² do 200 m²: 150 m² in tako dalje). Ta kriterij je po oceni Sveta najprimernejši, ker zajame povprečno površino posamezne kategorije. V skladu s tarifo posamezne države je za vsako kategorijo izračunal višino nadomestila za navedeno povprečno površino.

V naslednjem koraku je zneskom nadomestil, ki jih kolektivne organizacije prejmejo v Italiji, Avstriji, Madžarski in Hrvaški, določil skupni imenovalc: bruto domači proizvod na prebivalca v enoti kupne moči. Splošno znano dejstvo je, da zgolj povzeti podatki o nadomestilih niso primerljivi: gospodarska razvitost držav je različna, zato tudi 6. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP zahteva upoštevanje bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči.

²⁴ Tarifa 1998 se šteje za skupni sporazum. Tarife kolektivnih organizacij, ki so veljale na dan uveljavitve Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o avtorski in sorodnih pravicah (ZASP-B; Uradni list Republike Slovenije št. 43/2004 z dne 26. 4. 2004) se obravnavajo kot veljavni skupni sporazumi o tarifi (četrti odstavek 26. člena ZASP-B).

²⁵ Nanašajo se na leti 2013 in 2014.

²⁶ To sta namreč zahtevali stranki: predlagali sta določitev primerne tarife s spremembo obstoječe, to je Tarife 1998.

²⁷ Tako je Svet za prvo kategorijo upošteval kar to minimalno nadomestilo, za nadaljnje kategorije pa je upošteval povprečne vrednosti površin posamezne kategorije.

Bruto domači proizvod (BDP) je vsota vseh vrednosti končnih proizvodov in storitev, proizvedenih v določenem gospodarstvu v enem letu; je najpomembnejši agregat nacionalnih računov in merilo celotne ekonomske aktivnosti.²⁸

Paritete kupne moči (PKM) se uporabljajo za prevedbo podatkov različnih držav v primerljive realne vrednosti, to je vrednosti, izražene v enotni valuti in na enotni ravni cen. So splošno opredeljene kot prostorski cenovni deflatorji in pretvorniki valut, ki izločajo učinek razlik v ravni cen med državami. PKM opravljajo dve nalogi: funkcijo prostorskega deflatorja in funkcijo pretvornika različnih valut v neko skupno valuto. Če posamezne države uporabljajo enako valuto, imajo PKM le prvo funkcijo, to je funkcijo cenovnih deflatorjev. V svoji najenostavnejši obliki so PKM preprosta razmerja cen posameznih proizvodov in storitev v nacionalnih valutah med državami. Na ravni BDP pa so PKM agregirana razmerja cen celotne palete proizvodov in storitev, ki sestavljajo BDP.²⁹

Standard kupne moči (SKM) pa je umetna enota, ki odraža povprečno raven cen v Evropski uniji (trenutno je enaka vrednosti enega evra). SKM ali »EU-28 evro« odraža razlike v ravneh nacionalnih cen, ki jih ne odražajo gibanja menjalnih tečajev.³⁰

Namen izračuna PKM za agregat BDP-ja je pretvorba BDP-jev posameznih držav, ki so izraženi v različnih valutah in vrednoteni v različnih nacionalnih ravneh cen, v skupno valuto in na enotno raven cen. Na ta način pretvorjeni BDP-ji odražajo le razlike v obsegu (količini in kakovosti), to je v realnih vrednostih BDP-jev med državami, in so zato med državami primerljivi. BDP v PKM se zato imenuje tudi realni BDP.³¹

Svet je s pomočjo paritete kupne moči preračunal bruto domači proizvod na prebivalca, izražen v standardih kupne moči (BDP na prebivalca v SKM). Pariteta kupne moči, s katero se prevajajo podatki različnih držav v realne vrednosti, je bila za leto 2013 za Slovenijo 0,831 evra/1 SKM.³² Podatek za leto 2014 v času odločanja namreč še ni bil na razpolago.

Pri Sloveniji (zneski iz Tarife 1998 so še v slovenskih tolarjih (SIT)), Madžarski in Hrvaški je dobljene vsote pretvoril v evre (menjalna tečaja Banke Slovenije za Madžarsko in Hrvaško na 1. 1. 2013³³ sta: 1 EUR = 292,30 HUF in 1 EUR = 7,5575 HRK; podatek nad tabelama, prilogi 4 in 5; menjalni tečaj za Slovenijo pa je 1 EUR=239,64 SIT). Nato je zneske za vse države določil na mesečni ravni (označeno kot PKM mesečno). V zadnjem koraku je iz dobljenih mesečnih vsot nadomestil³⁴ izračunal povprečje (sedmi stolpec Tabele številka 1 v prilogi 1) ter ta povprečja preračunal na bruto domači proizvod na prebivalca v enoti kupne moč v Sloveniji (faktor: 0,831 ali 0,831 evra/1 SKM; povzeto po Statističnem uradu Evropske unije (v

²⁸ Tako Statistični urad Republike Slovenije (glej: http://www.stat.si/vodic_oglej.asp?ID=146&).

²⁹ Tako Statistični urad Republike Slovenije (glej: http://www.stat.si/doc/metod_pojasnila/04-129-mp.htm).

³⁰ Kot pod opombo 24.

³¹ Kot pod opombo 24.

³² Tako Statistični urad Republike Slovenije (glej: http://www.stat.si/novica_prikazi.aspx?id=6326) in Evropski statistični urad

(<http://ec.europa.eu/eurostat/tgm/table.do?tab=table&init=1&language=en&pcode=tec00120&plugin=1>).

³³ Ker je najbolj ažuren podatek za PKM iz leta 2013 (kasnejšega podatka v času odločanja ni bilo na voljo) je Svet, zaradi enotne obravnave, povzel menjalna tečaja valut (madžarskega forinta (HUF) in hrvaške kune (HRK) na dan 1. 1. 2013.

³⁴ Gre za zneske, ki so rezultat do tu opisane operacije (preračun na bruto domači proizvod na prebivalca v enoti kupne moč in pretvorba po ustrezni tarifi za Slovenijo, Madžarsko in Hrvaško).

nadaljevanju: Eurostatu³⁵). Rezultat predstavlja primerno tarifo za površine do 600 m² lokalov (osmi in deveti stolpec³⁶Tabele številka 1 v Prilogi 1, Tabela številka 3 v prilogi 1 oziroma v izreku podana primerna tarifa).

Ker obstoječi skupni sporazum (Tarifa 1998)³⁷ za večje površine določa pavšalni obračun za dodano kvadraturu (površine večje od 600 m² za vsakih dodatnih 100 m², površine večje od 1000 m² za vsakih dodatnih 200 m² in površine večje od 2000 m² za vsakih dodatnih 500 m²) je tudi Svet sledil temu okviru. Za opisane dodane površine je določil primerni znesek v višini 1,75 EUR za površine do 5000 m² in 0,88 EUR za površine večje od 5000 m². Očitno je, da je Svet v tem delu ohranil Tarifo 1998 (z ustrezno letno uskladitvijo; glej spodaj). Temeljni razlog za tako odločitev je dejstvo, da ima nasprotna stranka s trgovinskimi verigami (velikimi trgovinami) urejene pogodbene odnose (izdana dovoljenja za zakonito uporabo avtorskih pravic³⁸). To pomeni, da višina nadomestil za velike površine (površine večje od 600 m²) ni povod za predmetni postopek; stranke so se o njih dogovorile. To je pričakovati tudi v bodoče. Glede na to, da je vložnica je predlagala znižanje postavk Tarife 1998 za 18%, nasprotna stranka pa zvišanje za inflacijo (za 100,4%), je Svet sklenil, da je primerna tarifa za površine večje od 600 m² kar obstoječa tarifa, to je Tarifa 1998 (v tem delu jo je ohranil), ki se letno usklajuje z uradno objavljenimi podatki o indeksu cen življenjskih potrebščin oziroma drugim ustreznim kazalcem, ki bi ga nadomestil. Ne gre prezreti, da je primerna tarifa pogosto izhodišče za pogajanja o višini nadomestila za posamezne uporabnike (sklenitev »individualnih« pogodb).

Ta rešitev je brez dvoma najprimernejša tudi z vidika, da je vir težav in sporov med strankama izostanek ustrezne letne uskladitve nadomestil. Svet je to uredil z določbo o letni uskladitvi nadomestil (glej spodaj).

Nenazadnje določitev povprečne vrednosti brez ustrezne utemeljitve oziroma obrazložitve ne bi predstavljala primerne tarife.

Svet je nadalje odločil, da se nadomestilo letno usklajuje z uradno objavljenimi podatki o indeksu cen življenjskih potrebščin oziroma drugim ustreznim kazalcem, ki bi ga nadomestil. V tem delu je smiselno upošteval predlog nasprotne stranke o revalorizaciji tarife.³⁹ Pravilnik 1998 je v 11. členu vseboval letno uskladitev zneskov nadomestil (t.i. revalorizacijo). Toda Vrhovno sodišče Republike Slovenije je razsodilo,⁴⁰ da ima naravo skupnega sporazuma le priloga Pravilnika 1998 (Tarifa 1998). Posledično nasprotna stranka ne more pričakovati uspeha v sodnih sporih, v katerih bi uveljavljala tako uskladitev nadomestil. Ravno ta položaj pa je prispeval h konfliktu med strankama in oziroma k neprimernosti tarife. Upoštevati je treba, da je obstoječi skupni sporazum, to je Tarifa 1998 sklenjena za nedoločen čas in je zato primerno, da se vsote nadomestil ustrezno usklajujejo z gibanjem cen življenjskih potrebščin oziroma s kazalcem, ki bi slednjega v prihodnosti nadomestil. Če Svet ne bi določil opisane uskladitve, bi bilo na mestu pričakovati nov postopek o primerni tarifi v prihodnosti. Ravno tem položajem pa se Svet želi izogniti. Kriterij uskladitve z indeksom gibanja cen življenjskih potrebščin

³⁵Glej:

<http://ec.europa.eu/eurostat/tgm/table.do?tab=table&init=1&language=en&pcode=tec00120&plugin=1>).

³⁶ Deveti stolpec predstavlja zaokrožitev zneskov (decimalk).

³⁷ Stranki sta se strinjali, da se ohrani obstoječ okvir oziroma sistematika Tarife 1998.

³⁸ Tako nasprotna stranka v svojem odgovoru na prvi in peti strani: »predloži lahko dovoljenja, ki jih imajo praktično vse največje trgovske verige v Sloveniji (npr. Mercator, Tuš, Evrospin, OMV itd.)«.

³⁹ Sicer Svet ni vezan na zahtevke strank (peti odstavek 157.a člena ZASP).

⁴⁰ Sodba, opr. št. II Ips 160/2011 z dne 15. 9. 2011.

je povzel po Pravilniku 1998 s tem, da je indeks cen na drobno nadomestil z indeksom cen življenjskih potrebščin, ki je sedaj veljavni indeks:⁴¹ presodil je, da je to merilo uskladitve (oziroma merilo, ki bi tega zamenjalo) najprimernejše. Predmet tega postopka je primerna tarifa za subjekte, ki se ukvarjajo s trgovinsko dejavnostjo. Njihovo poslovanje je v največji meri povezano s cenami na drobno oziroma s cenami življenjskih potrebščin. Te tudi odražajo določeno gospodarsko gibanje v danem ekonomskem prostoru.

Za prvo uskladitev je Svet določil 1. 1. 2016. Odločitev Sveta o primerni tarifi je bila sprejeta dne 19. 12. 2014, veljala bo (po pravnomočnosti) v letu 2015. Upošteva je zapisano, je najprimernejši datum prve letne uskladitve ravno 1. 1. 2016.

Pri določanju primerne tarife je Svet upošteval tudi, da predvajanje avtorsko varovanih glasbenih del ni glavna dejavnost članov vložnice (2. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP). Nasprotno, je le zvočna kulisa in kot taka postranske (pomožne) narave. V obzir je vzel tudi dejstvo, da kolektivno upravljanje obravnavanih pravic ni posebej zahtevno (5. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP).

Iz zgornje obširne obrazložitve je jasno razvidno, da predlagana tarifa, to je tarifa, ki je za 18% nižja od postavk, določenih s Tarifo 1998, ni primerna. Predloga za določitev popustov pa Svet ni upošteval; zakaj je temu tako je pojasnjeno v nadaljevanju obrazložitve.

Vložnica je poleg spremembe Tarife 1998 predlagala tudi t.i. popuste (na letno predplačilo 20% in na višino skupnega letnega nadomestila: nad 50.001,00 EUR 10%; nad 30.001,00 EUR do 50.000,00 EUR 5% in nad 10.000,00 EUR do 30.000,00 EUR 2%). Pojasnila je, da so le-ti priznani na določene tarifne postavke v primerljivih evropskih in svetovnih državah.

Svet lahko na tem mestu zgolj ugotovi, da vložnica te svoje zahteve ni obrazložila; zanjo ni navedla dejstev in predlagala dokazov (peti odstavek 157.a člena ZASP). Posledično jo je Svet zavrnil (šesti odstavek v zvezi s petim odstavkom 156. člena ZASP). Zapis, da »primerljive evropske in svetovne države na določene tarifne postavke v večini primerov priznavajo tudi popuste« ne zadošča; sploh se ne približa citiranemu standardu, postavljenem v petem odstavku 157.a člena ZASP. Pri tem ne gre spregledati, da vložnico zastopa odvetniška pisarna. Najmanj, kar bi morala navesti, so razlogi za posamezne popuste, na kakšni podlagi je določila njihovo višino in razmerje med njimi.

Svet še pripominja, da tudi iz Analize Inštituta ICDR, mednarodno sodelovanje razvoj in raziskave d.o.o., Domžale popusti na letno predplačilo in na višino skupnega letnega nadomestila za sosednje države niso razvidni: Italija (stran 129 do 133), Avstrija (stran 66 do 69), Madžarska (stran 149 do 153) in Hrvaška (stran 118 do 120⁴²) za navedeni kategoriji ne poznajo teh popustov.

Na podlagi obrazloženega je sklenil, da je zgoraj podana tarifa za subjekte, ki opravljajo trgovinsko dejavnost in pri svoji dejavnosti javno priobčijo glasbena dela po drugem odstavku 22. člena ZASP, primerna.

⁴¹ Indeks cen na drobno se je kot glavni kazalnik splošne ravni cen oziroma inflacije uporabljal do konca leta 1997, od leta 1998 pa to nalogo opravlja indeks cen življenjskih potrebščin. Leto 2005 je bilo zadnje leto, v katerem se je še računal omenjeni indeks.

⁴² Na Hrvaškem so določeni popusti glede na tip prostora (stran 120).

Svet podaja še utemeljitev svoje odločitve z vidika navedb nasprotne stranke.

Le-ta je s Primerjalno analizo tarifnih sistemov za avtorske in sorodne pravice v trgovskih lokalih Makroekonomskega inštituta Ekonomske fakultete predlagala, da se tarifa (za subjekte, ki opravljajo trgovinsko dejavnost in pri svoji dejavnosti javno priobčijo glasbena dela) določi v razmerju do tarif za sorodne pravice in literarne avtorske pravice. Pri tem se je sklicevala na opisana razmerja v Avstriji in Madžarski.

Kriterij, ki ga je ponudila nasprotna stranka, ne ustreza merilu 6. točke tretjega odstavka 156. člena ZASP. S slednjim se primerjajo tarife isto- in ne raznovrstnih kolektivnih organizacij.⁴³ Posledično predlagani kriterij ne more biti temeljno merilo za določitev primerne tarife: je pomožne narave in pride v poštev le kot orientacija.⁴⁴ To velja še posebej za predmetno zadevo, kjer predvajanje avtorsko varovanih glasbenih del ni glavna dejavnost uporabnikov avtorskih del. Sodišče Evropske Unije ga v določenih primerih sicer dopušča, ob obstoju (upoštevanju) več drugih meril in ustreznem ravnovesju med interesi vpletenih.⁴⁵

Svet dodaja še, da sta se stranki že na prvem sestanku pogajanj strinjali, da bi bila tarifa, oblikovana na podlagi tarife iz skupnega sporazuma med vložnico in Zavodom za uveljavljanje pravic izvajalcev in proizvajalcev fonogramov Slovenije, Ljubljana brez dvoma previsoka.⁴⁶

Oporekanje uporabi paritete kupne moči ni osnovano. Merilo primerljivosti tarif po ZASP predvideva upoštevanje bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči (6. točka tretjega odstavka 156. člena ZASP). Ravno to omogoča izračun s pariteto kupne moči (bruto domači proizvod na prebivalca, izražen v standardih kupne moči). Temu ni mogoče dodati več kot to, da je stališče nasprotne stranke o pretvorbi tarif s stroškovnega vidika (sposobnost plačnikov oziroma bremena različnih uporabnikov avtorskih pravic), zmotno. Nasprotna stranka niti ne pojasni zakaj (in na kakšen način) bi bilo potrebno primerjati sposobnost plačnikov oziroma stroškovni vidik, kot ga poimenuje.

Svet pa se strinja, da uporaba aritmetičnih sredin pri izračunu povprečnih nadomestil na kvadratni meter površine lokala ni primerna. V izračunu je zato upošteval povprečno površino (glej zgoraj).

Njene navedbe o popustih po tarifi Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del iz leta 2006 (Uradni list Republike Slovenije, št. 138/2006 z dne 28. 12. 2006) niso pravno pomembne.⁴⁷ Ta tarifa ni veljavna; vsebovane vrednosti nadomestil lahko zato služijo le kot orientacijska točka.

⁴³ Primerjaj Miha Trampuž: Kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic: ureditev v Sloveniji in Evropski skupnosti, Ljubljana: GV Založba 2007, stran 112: »Primerjava s tarifami drugih imetnikov ali uporabnikov – to merilo je vprašljivo in nezanesljivo, saj gre pogosto za neprimerljive kategorije ali (z vidika konkurenčnega prava) za subjekte, ki si ne konkurirajo«.

⁴⁴ Primerjaj Miha Trampuž: Kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic: ureditev v Sloveniji in Evropski skupnosti, Ljubljana: GV Založba 2007, stran 112.

⁴⁵ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije, št. C-245/00 z dne 6. 2. 2003 (druga točka izreka). Opozoriti gre, da so predmet spora, iz katerega izvira predlog za predhodno odločanje, sorodne pravice in da sta bili stranki tega spora Združenje za izkoriščanje sorodnih pravic in Nizozemsko združenje organizacij za oddajanje (določitev pravičnega nadomestila umetnikom in proizvajalcem fonogramov za oddajanje fonogramov po radiu in televiziji).

⁴⁶ Glej Zapisnik prvega sestanka z dne 20. 4. 2012 na strani 2 (G. Vlašič, G. Bukovec). O tem sta soglašali tudi na naslednjem sestanku (Zapisnik sestanka z dne 10. 5. 2012, stran 4 in 5; Sašo Polanec in Srečko Bukovec)

⁴⁷ Nasprotna stranka prihaja v nasprotje sama s seboj: na drugi strani svoje vloge poudari, da ne Pravilnik 1998, ne Pravilnik o javni priobčitvi glasbenih del iz leta 2006, nista bistvena za ta postopek, medtem ko

Na zatrjevanja o indeksih višine nadomestil za Avstrijo, Madžarsko in Hrvaško in o tem, da je slovenska tarifa primerna le za trgovine s površino do 200 m² Svet odgovarja z zgoraj podano obrazložitev primerne tarife.

Očitka, da je avtor Analize Inštituta ICDR, mednarodno sodelovanje razvoj in raziskave d.o.o., Domžale pristranski, Svetu ni treba komentirati. Ne gre namreč za izvedensko mnenje (za dokaz), temveč, kot je že uvodoma pojasnil, navedbe stranke (vložnice).

Glede pomanjkanja pravnega ali ekonomskega interesa za vodenje tega postopka pa Svet opozarja, da je potreben prvi. Slednjega je vložnica izkazala: je reprezentativno združenje uporabnikov (prvi odstavek 157. člena ZASP),⁴⁸ ki je po štirih mesecih od začetka pogajanj zahtevala, da Svet določi primerno tarifo (prvi odstavek 157.a člena ZASP).

III.

Zahteva za določitev tarife za čas postopka pred Svetom:

Če je glede na okoliščine primera potrebno, lahko Svet na predlog stranke med postopkom izda odločbo, s katero določi tarifo za čas postopka pred Svetom. Ta odločba se izda na podlagi podatkov, ki obstajajo v času odločanja in velja do izdaje končne odločbe (drugi odstavek 157.b člena ZASP).

Svet je sklenil, da tarife za čas postopka ne bo določil. Ocenil je namreč, da bo izdaja začasne odločbe celoten postopek le podaljšala:⁴⁹ potreben bi bil dodaten čas za odločitev in izdajo začasne tarife; poleg tega se od vložitve predloga za začetek postopka do izdaje te odločbe⁵⁰ položaj vložnice ni spremenil. Postopek pred Svetom je trajal deset mesecev, medtem ko Tarifa 1998 velja že šestnajst let. Pogajanja so se začela 20. 4. 2012 in trajala do marca leta 2013, leto dni kasneje pa je vložnica na Svet naslovila predlog za začetek postopka. Opisana časovna dinamika ni kazala na občutne spremembe v naslednjih desetih mesecih, zato je Svet ocenil, da izdaja začasne odločbe tudi s tega vidika ni potrebna.

Končno vložnica z ničemer ni utemeljila svoje zahteve za izdajo začasne odločbe. »Izogib povzročanju novih sporov pred sodišči« je povsem splošna navedba, ki po mnenju Sveta ni zadosten razlog za določitev začasne tarife.⁵¹

Sicer je zahteva za določitev tarife za čas postopka z izdajo te odločbe o primerni tarife postala brezpredmetna.

IV.

Sestava Sveta:

Svet je v sestavi Mojca Mlakar (predsednica), Aleksandra Janežič (članica), Igor Kulašič (član) in Marko Zupančič (član) odločil soglasno.

v nadaljevanju primerja tarifi teh pravilnikov in očita neupoštevanje popustov po tarifi Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del iz leta 2006 (stran 5).

⁴⁸ Razvidno iz Odločbe o priznanju reprezentativnosti, št. 014-5/2007-34 z dne 9. 7. 2008.

⁴⁹ Primerjaj 14. člen ZUP.

⁵⁰ To je odločbe o glavni stvari oziroma zadevi.

⁵¹ Primerjaj (smiselno) še 221. člen ZUP, ki govori o položajih, kjer je glede na okoliščine primera neogibno potrebno, da se pred koncem postopka izda odločba, s katero se začasno uredijo posamezna vprašanja ali razmerja.

V.

Stroški postopka:

O stroških postopka pred Svetom bo le-ta odločil s posebnim sklepom (sedmi odstavek 157.d člena ZASP).

Pravni pouk: Zoper to odločbo je dovoljena tožba, ki se vložijo pri Vrhovnem sodišču Republike Slovenije v 30 dneh od vročitve odločbe (prvi odstavek 157.d člena ZASP).

V Ljubljani, dne 19. 12. 2014

Predsednica Sveta:
Mojca Mlakar

Odredba:

Vročiti s prilogami:

- vložnici po odvetniški pisarni (osebno po ZUP) in
- nasprotni stranki neposredno (osebno po ZUP).